

δὲν ἔχει ἄλλο σκαλοπάτι ὁ οὐρανὸς
πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε, ἀγάπη μου.

6

Ἡ φρόνηση ἔχει ἄμορφο κεφάλι
χαμογελάει ἀψηφώντας τοὺς θορύβους
ὕψωνει μὲ χαριτωμένο τρόπο τὸ μέτω-
πό της
μᾶς καταλαγιάζει
μᾶς εἰρηνεύει
ἔχει δικό της ἡμερολόγιο μὲ ἤρεμους
σταθμούς
ἡ λύπη ποτὲ δὲν ταξίδεψε στοὺς ὤ-
μους της
φεύγουνε μακριὰ της ἡ βροχὴ καὶ ὁ
ἄνεμος.
Δεθήκαμε μαζί της σὰν τὰ ἀναρριχη-
τικά φυτὰ
νὰ μᾶς ποτίζει θλιβερὴ ὁμοιομορφία
ὅσπου θὰ γείρουμε

7

Δὲν σκέφτηκα ποτὲ νὰ ὀνομάσω τὴν
ἀπουσία σου
πίσω, στὴν ἀνώνυμη μᾶζα τῶν καλο-
καιριῶν νὰ τὴν κατατάξω σ' ἓνα κα-
τάλογο μὲ ἀναμνήσεις
γιατὶ ἡ μνήμη της μὲ νεκρώνει, μὲ ἀ-
ποσυνδέει ἀπ' ὅτιδήποτε μπορῶ νὰ θυ-
μηθῶ ἢ νὰ ξεχάσω
ἡ μνήμη της εἶναι γιὰ μένα τὸ μεγάλο
φέμμα ἓνας καθρέφτης γιὰ νὰ συναν-
τῶ τὸ εἶδωλό μου
καθαρισμένο ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ ἀπὸ τὴ
σκόνη
μία αἰτία γιὰ νὰ περπατήσω τόσο μα-
κριὰ ἀπ' τὴ σκιά μου

★

Ἡ Μάρια Λαδοπούλου γεννήθηκε στὴν
Πάτρα τὸ 1960. Σπουδάζει Νομικὰ στὴν
Ἀθήνα. Ἔχει παρουσιάσει ποιήσῃ της
στὴν Ἑστία 20, στὸ Ρυθμὸ 3-4 καὶ 5-6
καὶ στὰ Φύλλα Νο 12 (Ἔστρατα 1978).
Ἡ ποιήσῃ της φαίνεται νὰ καθαρολογεῖ
μὲ τὴν αὐτοματικότητα μᾶς γραφῆς ἐπι-
γενεϊκῆς ποῦ ἀποφεύγει τὴν ἐκζήτησι,
ἀλλὰ ἐγκαταλείπεται στὴν αἴσθησι μᾶς

λεξιμαγείας σχεδὸν ἀκουστικῆς καὶ κατα-
λήγει ἔτσι ραφινάτη, σοβαρὴ καὶ αἰπάρεσχη.
Ἡ φαινομενικὴ της λοιπὸν αὐθορμησία ἐ-
λέγχεται στὸ βάθος ἀπὸ μιὰ σχηματισμέ-
νη γλωσσικὴ αὐτοπειθαρχία — ποῦ ὅμως
κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν εὐγένεια τοῦ ἔθους
της. Αὐτὴ ἐξασφαλίζει τὴν ποιήσῃ της,
γιὰ τὸ τώρα καὶ γιὰ τὸ μέλλον.

Σ. Λ. Σ.

